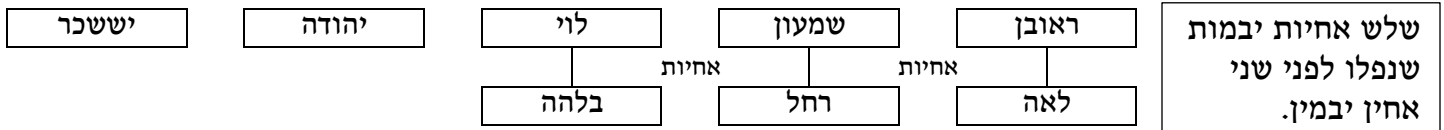

הטעם: לשיטת יש זיקה: משום אחות זיקה.

לשיטת אין זיקה: משום חשש שימות אח השני, ואסור לבטל מצות יבמין.

לטעם שני: כ"ש שאסור ליבם כשיש רק ג' אחים, שבודאי מבטל מצות יבמין, אבל כשיש ה' אחים מותר ליבם דלא חיישינן למיתת שניהם.

אמר רב: זה חולץ לאחת, וזה חולץ לאחת, ואמצעית צריכה חליצה משניהם.

הטעם: יש זיקה, וחליצה פסולה צריך לחזור על כל האחין.

ובאופן: שמתו בזה אחר זה, היינו: כשמת ראובן יבם יהודה לאה אשתו, כשמת שמעון יבם יששכר רחל אשתו, וכשמת לוי צריכה בלהה אשתו חליצה בין מיהודה ובין מיששכר.

ולא באופן: שנפלו בבת אחת, שאז כל הנשים הן אחות זקוקתו, וכולן צריכות חליצה משני האחים.

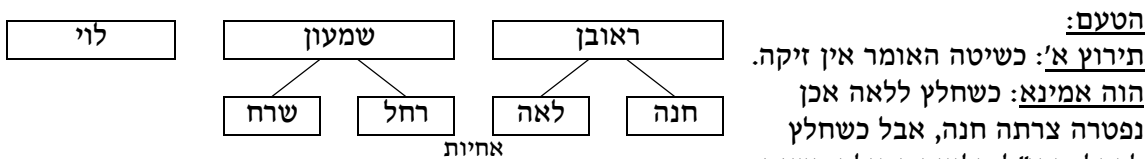
ושמואל אמר: אחד חולץ לכולן.

פירוש: תירוצ' א': כל אח חולץ אחת, ואחד מהם חולץ השלישית. ופירוש אחד חולץ לכולן היינו לרובן.

הטעם: חליצה פסולה נחשבת במציאות ששייך שם חליצה כשירה, אבל כאן בכ"א החליצה פסולה.

תירוצ' ב': אח אחד יכול לחלוץ לכולן.

הטעם: שחליצה מאח אחד – אפילו חליצה פסולה – מתירתה לעלמא. ומה שאמר שמואל חלץ לאחיות לא נפטרו צרות – שחליצה פסולה אינה מתירה לגמרי – הוא רק לצרתה, אבל לעצמה מועיל לגמרי.

קושיא: הרי גם שרח צריכה רק חליצה פסולה, שהיא צרת אחות חלוצתו, ותיפטר בחליצת רחל?

מסקנא: שמואל התחיל ולא התחיל קאמר! אם התחיל באחיות, היינו לאה, לא יגמור בצרות (כנ"ל) רק שתיהן צריכות חליצה. אבל אם התחיל בצרות, היינו חנה צרת לאה, יגמור אף באחריות דשתיהן צריכות חליצה כשירה.

תירוצ' ב': שמואל לשיטתו דיש זיקה. ועל כן אסור ליבם האחיות, שהן אחות זקוקתו. אבל הצרות יכול ליבם שזיקה אינו חזק לשוי' לצרה כערוה.

אמר שמואל

(א) חלץ לאחיות לא נפטרו צרות, לצרות נפטרו אחיות.

(ב) חלץ לבעלת הגט לא נפטרה צרה, לצרה נפטרה בעלת הגט.

(ג) חלץ לבעלת המאמר לא נפטרה צרה, לצרה נפטרה בעלת מאמר.

